Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 12 (86) грудень 1999

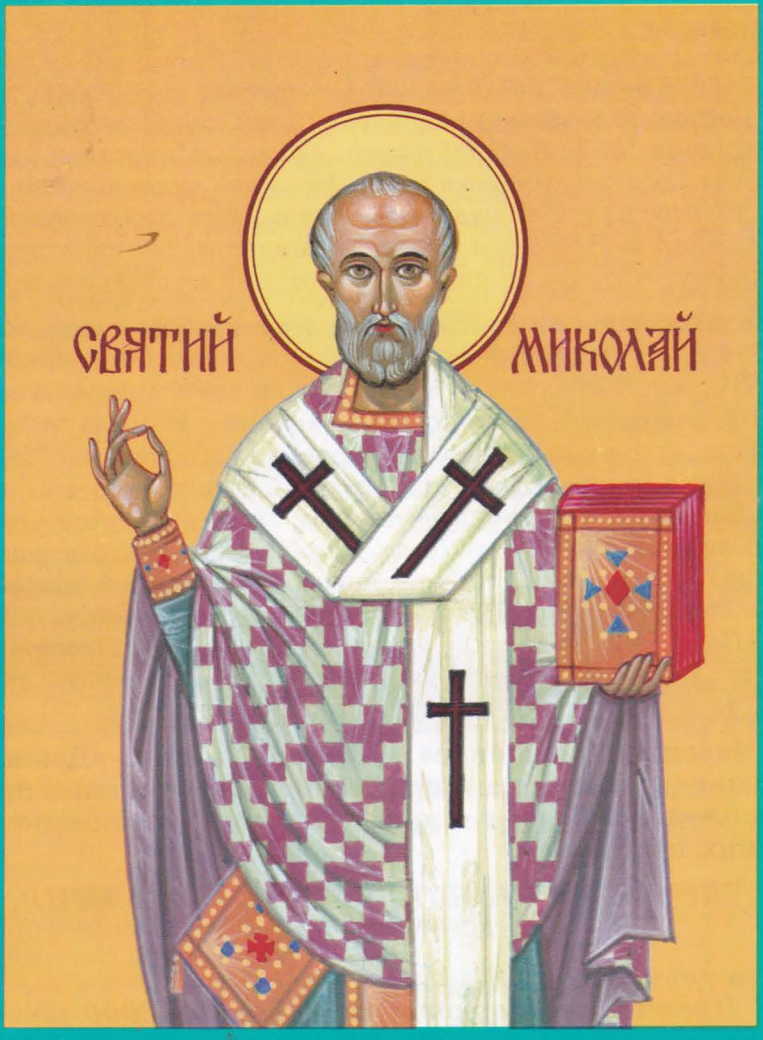

КНИГИ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР» —

ЦЕ ДОРОГОВКАЗ У ВАШОМУ ХРИСТИЯНСЬКОМУ ЖИТТІ:

Мельничук П. *Владика Григорій Хомишин. – 416 с.*

До пантеону греко-католицьких ісповідників віри, що зазнали переслідувань з боку комуністичного режиму після Львівського псевдособору 1946 року, належить Станіславівський єпископ Г. Хомишин. Автор знайомить читачів не лише з його життєвим шляхом, а й детально зупиняється на багатогранній діяльності владики - пасторальній, проповідницькій, видавничій тощо. Книгу суттєво доповнюють документальні матеріали про цього визначного церковного діяча II половини 20 ст. В першу чергу книга зацікавить істориків Церкви.

«Отче наш»»: роздуми над Господньою молитвою. – 184 с.

Господній молитві присвячено цілий ряд проповідей блаж. кардинала М. І. Любачівського, архиєп. Мирослава Марусина, єп. Софрона Мудрого та ін. Поважні духовні особи подали тлумачення цієї чудової молитви, яка є розмовою з Богом, нашим Небесним Батьком. Видання спонукатиме широкі кола читачів до свідомої молитви і релігійного життя.

о. Головацький Р. *Пояснення богослужень. – 2-ге видання – 304 с.*

Під час Богослужень ми не тільки молимося до Господа, але й складаємо Йому подяку і хвалимо Його за усі добродійства. Але чи розуміємо ми значення богослужінь? Чи ознайомлені з їх історією та структурою? Відповісти на ці питання допоможе книга вищезгаданого автора. Вперше вона побачила світ у Римі, у 70-их роках, але не втратила своєї актуальності. Отож, тут унаочнено особливості й відмінності українського обряду. Книга складається з 4 частин - Вечірня, Повечір'я, Північня, Утреня, які поєднані і доповнюють одна одну. Адресована священикам, семінаристам, катехитам та й усім, хто цікавиться даною тематикою.

Часописи «Місіонар», «Світло», вісник «Дзвініця» альманах, «Київська Церква» містять публікації про сучасне життя Церкви і дають відповіді на чимало релігійних питань.

КУПУЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ ЦІ ВИДАННЯ!

* * *

Пропонуємо церковні календарі на 2000 рік – настінний та ілюстрований

СЛОВО РЕДАКТОРА

Добігає кінця останній рік двадцятого століття. Так багато різних подій збулося у році, що минає, у житті кожного з нас.

Хотілося б перегорнути сторінку та на ній писати те, що було б на славу Божу. Допоможи нам у цьому, Господи!

Під рубрикою "З життя Церкви" цього разу інформуємо про місії отців Василіян не лише на Заході, але й на Сході України.

Кожне монаше Згромадження нашої Церкви має властиве покликання і завдання. Про це засвідчують статті про сестер Пресвятої Родини та монахинь Милосердя св. Вінкентія, які пропонуємо прочитати у цьому числі. Матеріал о. Мелетія Батога, ЧСВВ нагадає усім нам про той атеїстичний світогляд, який панував у колишньому СРСР. Наш край славиться численними чудотворними іконами. Малознаною широкому колу вірних є ікона у церкві с. Буцнів, що на Тернопільщині. Про її історію та чудодійні властивості дізнаєтеся зі статті о. Ярослава Півторака.

Продовжуємо знайомити вас з визначними священиками Василіянського Чину. о. Макарій Каровець, ЧСВВ, про якого піде мова у цьому числі, у перші десятиліття 20 ст. був відомий як капелан (душпастир серед наших вояків) та науковець.

о. Роман Каспришин у своєму матеріалі розповідає про тернисту дорогу Лева Стефановича, монаха Чину Найсвятішого Ізбавителя, який у нелегких життєвих обставинах був вірним Богові та не втратив віри.

Покровителем у грудні є св. Миколай. Його життєвий приклад (зречення майна на користь бідних) повинен спонукати усіх нас до доброчинності і милосердя. Допоможе збагнути значення такого ставлення до наших ближніх стаття Р. Дисака "Акція Святий Миколай" на Львівщині.

Усі діти з нетерпінням чекають 19 грудня, коли за їхньою уявою вночі завітає цей Святий і принесе дарунки.

Молоді та дітям також корисною духовною поживою будуть два оповідання. Перше спонукатиме до розуміння потреб знедолених людей, а друге допоможе збагнути значення приходу у світ Божого Сина.

Під рубрикою зі "Святими упокой, Господи" вміщуємо інформацію про двох священиків ЧСВВ, що нещодавно упокоїлися у Бозі.

Отож, в першу чергу духовно підготуймося до зустрічі ювілейного 2000-ого року та Різдва Христового.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

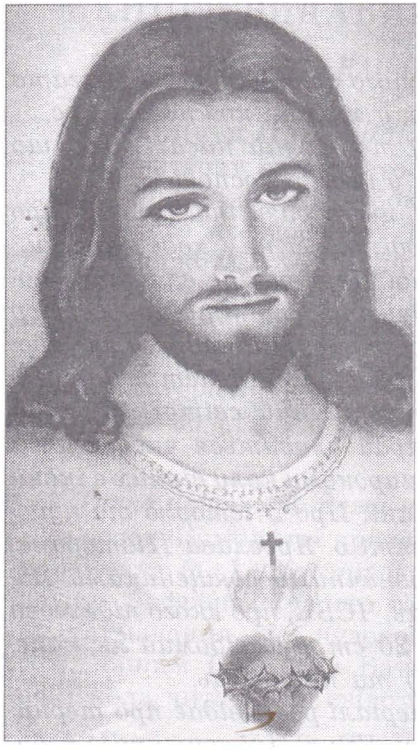

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ СЛОВА "ХРИСТОС НАРОДИВСЯ НАМ. ВІН ХРИСТОС ГОСПОДЬ..." БУЛИ СПІВЗВУЧНІ З НАШОЮ ВІРОЮ.

Коли Христос народився у Вифлеємі, деякі люди не сприйняли Його, як Месію і не раділи Його приходові. Однак убогі пастирі і три царі зі Сходу вклонились Йому, як Богу, щиро раділи і твердо вірили, що Він є Месія, прихід якого провіщали старозавітні пророки.

Молімося за те, щоб у часі цього великого ювілею всі християни були подібними до вифлеємських пастирів і царів зі Сходу, раділи приходові Месії і вірили в Його Божество.

Місійний: ЩОБ ЄПАРХІАЛЬНІ СВЯЩЕНИКИ БУЛИ ЗАВЖДИ ВІДКРИТІ ДО ДАРУ ВІРИ І МІСІЙНОГО СЛУЖІННЯ.

Більшість вважає, що лише монахи і монахині повинні сповняти місійне служіння в Церкві. Тим часом свята Церква постійно нагадує усім єпархіальним священикам про їхнє важливе завдання ширити Євангеліє серед усіх людей доброї волі. Молімся, щоб вони це завдання успішно та жертвенно виконували.

Місцевий: ЩОБ ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ, ЗОКРЕМА ХРИСТИЯНИ, ШЛЯХОМ НАВЕРНЕННЯ І ЗРОСТУ У ВІРІ ГІДНО ВІДСВЯТКУВАЛИ ЮВІЛЕЙ 2000-ліття НАРОДЖЕННЯ ІСУСА ХРИСТА.

Основна вимога християнського вчення — це навернення від гріха і тверда віра в Бога. Для нехристиян видима ознака навернення — це святе хрещення. Однак навернення — це процес, який триває ціле життя, тому що людина є постійно грішною.

Отож, молімся, щоб усі громадяни, зокрема християни України, щиро каялись у своїх гріхах і за допомогою частої святої Сповіді чимраз більше наверталися на дорогу спасіння.

Покровитель на грудень — св. Миколай, 19 (6)

Велике вшанування, яким втішається цей Святий довгі століття серед християн обох обрядів, є свідченням його надзвичайної святості і небесної слави.

Про його життя у 14 ст. дізнавалися з різних оповідань, переданнь і легенд. Відомо, що св. Миколай народився у м. Патарі. Побожні батьки виховували юнака у християнському дусі, а стрий, що був єпископом, подбав про його освіту. Ще з юних літ Миколай відзначався щедрістю та бажанням матеріально допомагати іншим. Він обрав духовне служіння у своєму житті і був єпископом у місті Мирі (Мала Азія), у лікійській провінції. Як душпастир, ревно дбав за спасіння душ своїх вірних і у чудесний спосіб допомагав їм. Приміром, він явився у сні імператорові Констянтинові та наказав йому відпустити на волю трьох старшин, які несправедливо були засуджені на смерть.

Згідно з усіма переданнями св. Миколай помер у м. Мирі, де над його гробом поставили церкву. На його честь відзначали окреме свято. Коли місто захопили мусульмани, італійцям вдалося 1087 року перевезти мощі св. Миколая з Мири до м. Бар, де вони знаходяться і донині.

Наш народ теж здавна вшановує цього Святого. Багато є хра-

мів, посвячених йому. Кожний четвер наші богослуження його особливо вшановують. На численних іконостасах наших церков видніється його образ...

Бог прославив св. Миколая великими чудами, як за життя, так і після смерті. Він увійшов в історію Церкви як Великий Чудотворець. В Україні відомими є чудотворні ікони, серед них — св. Миколая Мокрого (Морського), опікуна вояків-моряків.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ 2000 року:

Загальний: ЩОБ ХРИСТИЯНИ КОЖНОГО НАРОДУ І КУЛЬТУРИ ЖИЛИ У ЧИМРАЗ У БІЛЬШОМУ СОПРИЧАСТІ І ВЗАЄМОПОШАНІ.

Місійний: ЩОБ ЮВІЛЕЙНИЙ 2000 РІК, НАДХНЕНИЙ ТАЇНСТВОМ РІЗДВА ХРИСТОВОГО, СТАВ ДЖЕРЕЛОМ СПРАВЖНЬОГО І ТРИВАЛОГО МИРУ ДЛЯ ВСІХ ЛЮДЕЙ.

Місцевий: ЩОБ ВСІ ГРОМАДЯНИ, ПЕРЕДУСІМ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА УСІ ТРУДНОЩІ ТА НЕГАРАЗДИ, ТВЕРДО ПОВІРИЛИ, ЩО "З НАМИ БОГ".

Покровителі на січень — бл. мученики з Пратулина, 23 (10)

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Складаємо щиру подяку Господеві і Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви. Дев'ятниці і Служби Божі допомогли оздоровитися синові Богдану, який після страшних опіків вижив і за місяць почав поправлятися.

Ми вдячні о. Йосифу Будаю, ЧСВВ і всім священикам Василіянського Чину за щирі молитви в намірі за оздоровлення сина.

З повагою Марія-Тереза,
член Апостольства молитви
і III-го ЧСВВ м. Львова

МІСЦЕВІ НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2000 рік:

Січень: ЩОБ ВСІ ГРОМАДЯНИ, ПЕРЕДУСІМ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА ВСІ ТРУДНОЩІ ТА НЕГАРАЗДИ, ТВЕРДО ПОВІРИЛИ, ЩО "З НАМИ БОГ".

Лютий: ЩОБ СВІТЛО ВІРИ В ТРИЄДИНОГО БОГА РОЗВІЯЛО ТЕМРЯВУ БЕЗБОЖНИЦТВА І ЗАЛИШКИ ПОГАНСЬКИХ ВІРУВАНЬ НАШОГО НАРОДУ.

Березень: ЩОБ КОЖНИЙ ХРИСТИЯНИН УКРАЇНИ, НЕСУЧИ ОХОЧЕ І ВИТРИВАЛО СВІЙ ХРЕСТ, ЗРОСТАВ У НАДІЇ В КІНЦЕВУ ПЕРЕМОГУ НАД ЗЛОМ І СМЕРТЮ.

Квітень: ЩОБ ХРИСТОВА ПЕРЕМОГА НАД СМЕРТЮ НАПОВНИЛА ВСІХ НАС, ХРИСТИЯН УКРАЇНИ, РАДІСТЮ І МИРОМ.

Травень: ЩОБ ВСІ МИ, ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, СТАЛИ ПОСЛІДОВНИКАМИ ЧЕСНОТ НАШОЇ НЕБЕСНОЇ МАТЕРІ — ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

Червень: ЩОБ ДУХ СВЯТИЙ СВОЇМИ ЩЕДРИМИ ДАРАМИ, А ПЕРЕДОВСІМ МУДРІСТЮ, ОБДАРУВАВ ВСІХ ГРОМАДЯН НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ.

Липень: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ОБ'ЄДНАЛИСЬ У ВІРІ І ЛЮБОВІ, ОПИРАЮЧИСЬ НА СКЕЛЮ АПОСТОЛА ПЕТРА.

Серпень: ЩОБ ВСІ МИ, ХРИСТИЯНИ-ПАЛОМНИКИ НА ЦІЙ ЗЕМЛІ, ПРЯМУВАЛИ ДО "СЯЙВА ТАВОРУ", ТОБТО ДО НЕБА.

Вересень: ЩОБ УЧНІ ВСІЄЇ УКРАЇНИ ЗДОБУВАЛИ, ОКРІМ НАУКИ, ЩЕ І ЗНАННЯ СВЯТОЇ ВІРИ.

Жовтень: ЩОБ ШЛЯХОМ МОЛИТВИ НА ВЕРВИЦІ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ЗБАГНУЛИ СПАСЕННЕ ТАЇНСТВО ВІДКУПЛЕННЯ.

Листопад: ЩОБ МУЧЕНИЧА КРОВ, ПРОЛИТА ЗА ВІРУ, СКРІПЛЮВАЛА У МУЖНОСТІ ВСІХ ХРИСТИЯН УКРАЇНИ.

Грудень: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ ВВІЙШЛИ У ТРЕТЄ ТИСЯЧОЛІТТЯ ВЗАЄМНО ПРИМИРЕНИМИ.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Нічого бо немає неможливого в Бога"
(Лк 1, 37)

Запитання Пречистої Діви Марії на благовість Ангела: "Як же воно станеться?" (пор. Лк 1, 34), мало таку відповідь: "Нічого бо немає неможливого в Бога". І як доказ цього їй був наведений приклад Єлисавети, яка на схилі своїх літ зачала сина. Марія повірила і стала Божою Матір'ю.

Бог є всемогутній. Про це часто читаємо у Святому Письмі. "Всемогутній" вживається тоді, коли хочемо висловитись про Божу силу: коли Він благословляє, коли судить, коли своїм Провидінням прокладає шляхи подій для здійснення Його задумів.

Є лише єдине обмеження Божої всемогутності: свобода людини, яка може противитися Його волі. Вона робить людину безсилою, в той час коли та покликана бути співучасником Божої сили.

"Нічого бо немає неможливого в Бога"

Є ця цитата дуже принагідною напередодні завершення в Католицькій Церкві року Отця перед ювілеєм 2000 року. Ця цитата змушує нас повірити у безмежну любов Бога Отця. Бо якщо Бог є і його сутність є Любов, то цілковита довіра до Нього є нічим іншим, як логічним наслідком цього.

Всі ласки є у Його владі: матеріальні і духовні, можливі і неможливі. І Він їх дає тому, хто у Нього просить, а також тим, хто не просить. Бо каже Євангеліє, що Він, Отець *"велить своєму сонцю сходити на злих і на добрих"* (пор. Мт 5, 45). Господь всіх нас просить чинити так, як Він чинить, з тією самою всеохоплюючою любов'ю, підкріпленою вірою у те, що "нічого бо немає неможливого в Бога".

Як впровадити, отже, це Слово у наше щоденне життя?

Ми всі час від часу мусимо вирішувати важкі, болючі проблеми, як в особистому житті, так і в стосунках з іншими. І відчуваємо деколи всю велику нашу неміч, тому що помічаємо в собі певні прив'язання до речей і осіб. Вони роблять рабами цих зв'язків, від яких ми хотіли б визволитись. Опиняємось часто перед стіною байдужості та самолюбства і опускаються наші руки перед подіями, які перевищують наші сили, спроможності.

У ці хвилини ця думка зі Святого Письма може прийти нам на допомогу. Ісус дозволяє нам відчувати нашу неспроможність, не щоби знеохотити, але щоби допомогти краще зрозуміти, що *"нічого бо немає неможливого в Бога"*. Це для того, щоб приготувати нас виявляти надзвичайну силу Його ласки. Вона виявляється власне тоді, коли бачимо, що власними силами не можемо нічому зарадити.

"Нічого бо немає неможливого в Бога"

Повторюючи це в найтяжчі хвилини, відчуємо, як нас наповнює енергія, що походить від Слова Божого, роблячи нас певним чином співпричасниками всемогутності самого Бога. Однак при умові, що будемо виконувати Його волю, намагаючись випромінювати навколо себе цю любов, яка знайшла місце у нашому серці. Тоді це буде співзвучним з Всемогутньою Божою любов'ю, якою Він любить свої створіння, якому все можливо у справі здійснення своїх планів щодо окремих осіб і щодо всього людства.

Але є ще один особливий момент, щоб могти втілити цю думку і відчути його на собі: на молитві.

Ісус сказав, що коли будь-що попросимо Отця в Його ім'я, Він нам дасть. Спробуймо, отже, попросити Його про те, що нам дуже лежить на серці. Але з твердою вірою, що у Нього немає нічого неможливого: починаючи від вирішення безнадійних ситуацій до миру в усьому світі, від лікування важких хвороб до налагодження родинних і соціальних непорозумінь.

Якщо ми ще й до того разом у повній взаємній згоді молимо про ту саму річ, тоді сам Ісус є між нами і разом з нами просить Отця. Тоді згідно з Його обітницею неодмінно отримаємо те, про що просимо. При такій вірі у Божу всемогутність і любов також і ми певного дня попросимо для когось, щоби, приміром, ракова пухлина цієї людини "зникла", так наче б це був якийсь привид чи помилка. І так станеться.

Це безмежне довір'я, що дає відчуття перебування в обіймах Отця, якому все можливо, повинно супроводжувати нас ціле життя. Це не означає, що завжди отримаємо те, про що просимо. Бо Його всемогутність є всемогутністю Отця, яку він застосовує лише для добра своїх дітей, незалежно, чи вони розуміють це чи ні. Важливо є жити впевненістю, що у Бога немає нічого неможливого і це дозволить відчути душевний мир, раніше нам невідомий.

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Я, член Апостольства молитви церкви св. Андрія, Анна Засадна складаю сердечну подяку отцеві Антонію Масюку, ЧСВВ за його щирі молитви перед перед чудотворною іконою Страждальної Матері Божої, що знаходиться у Жовківському храмі Пресвятого Серця Христового. Після такої страшної недуги я оздоровилася. У 1998 році я перенесла дві складні операції. Також дякую медперсоналу Львівського обласного онкологічного диспансеру за вдало проведені операції.

"ОДНЕ СЕРЦЕ І ОДНА ДУША"

Читаємо в Діяннях апостолів такі слова про перших християн: "Громада вірних мала одне серце й одну душу..." (Ді 4, 32). Подібне відбувається і сьогодні. Зокрема, **в селі Добротові на Надвірнянщині,** де парохом є молодий і ревний священик Всеч. о. Андрій Григораш, **відбувалася свята місія 9-17 жовтня цього року.** Її провадив автор цих рядків. Місійне завдання допомагали виконувати сестри Йосафатки Єлисавета й Любомира.

У неділю після Служби Божої до нашого храму з сусідньої православної церкви під проводом о. Михайла, настоятеля, прийшла процесія. Обидві процесії привітались перед храмом свв. Володимира й Ольги, де мав змістовне слово о. Михайло. Отак за Божою ласкою та миром Господнім почалися місійні подвиги. Головна тема місії така: *"Робімо добро, бо воно ніколи не пропаде й ніколи не будемо шкодувати, що чинили його іншим"*.

Програма мала два етапи. Зранку — Служба Божа й місійна наука, ввечері також св. Літургія, після якої наука для усіх вірних. Приходили вірні з обидвох церков та й уважно слухали проповіді. Сестри-місіонерки Єлисавета й Любомира катехизували дітей і молодь, а потім ще на запрошення Всеч. о. мітрата Івана Бойка їздили до сусіднього села Красна. Мав і о. місіонер три проповіді в цій церкві. Також відбулася його зустріч з педагогами місцевої школи і сестри-монахині мали нагоду голосити у ній науки. За це ми щиро вдячні керівництву школи.

Свято Покрови випало у будний день. Обидві процесії біля могили борців за волю України відслужили панахиду. Після цього зібралися у школі, де був поставлений гарний концерт, приурочений роковинам Української Повстанської Армії. Наприкінці місії, у неділю пополудні, був окремий концерт за участю дітей з сусіднього села Красна під проводом катехитки п. Марії Стільбицької. Під час місії священики обидвох конфесій сповідали, бо гарно між собою живуть та й один одному радо помагають.

Ми дуже вдячні отцям і вірним обох церков у селі Добротові та й у селі Красна за запрошення на місії та їхню участь і співпрацю. Нехай Господь винагородить їх, а Пресвята Богородиця огорне своїм омофором!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ ДІЮТЬ НА СХОДІ УКРАЇНИ

З 18 по 29 жовтня головний редактор часопису "Місіонар" о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ разом з о. Никифором Донченком, ЧСВВ перебували на Харківщині і Донеччині. о.Йосафат розповів про цю місійну подорож кореспондентові "Місіонаря".

— Якою була ціль цієї чергової поїздки?

— Для мене вона була черговою, а о. Никифор вперше після ієрейських свячень побував на рідних теренах. Він походить з м. Нікополя Дніпропетровської обл. і є єдиним отцем Василіянином звідти.

— Як проходив ваш побут?

— Спершу я читав лекції з літургіки, гомілетики і аскетики у Колегії Патріарха Мстислава, що належить Українській Автокефальній Православній Церкві. Дехто з моїх студентів є вже священиком, дехто готується до священства. Інші є катехитами. Ректором і в той же час викладачем Колегії є Архиєпископ Харківський і Полтавський УАПЦ Ігор Ісіченко. Ця співпраця УАПЦ і УГКЦ вже триває роками і є гарним прикладом зближення Церков. о. Никифор знайомився з релігійно-культурними пам'ятками та визначними місцями Харкова й був дуже здивований, що у нових мікрорайонах не зауважив храмів. Ми проживали у невеликому василіянському монастирі смт. Покотилівка, поблизу Харкова. Там вже понад 5 років ревно служить о. Онуфрій Репецький, ЧСВВ, а нині йому допомагає брат Азарій Приходченко, ЧСВВ.

— Як розвивається духовне життя у тому "оазисі" нашої Церкви на Харківщині? З якими проблемами зіштовхуються там отці Василіяни?

— Вірні і загалом місцеві жителі прихильно ставляться до монахів і щоденно задовольняють свої духовні потреби завдяки о. Онуфрію. Місцева влада ставиться негативно до наших монахів під тиском УПЦ Московського патріархату. Вона не хоче зареєструвати монастир і не дає дозволу на будівництво храму.

— Чи відвідали ви інші греко-католицькі громади на Сході України?

— Так, 23-24 жовтня ми побували на Донеччині, зокрема, у трьох селах, де більшість становлять греко-католики: Званівка, Роздолівка й Верхньо-Кам'янське.

Особливістю релігійного життя у цих селах є те, що люди численно приступають до св. Тайн Сповіді і Причастя. У вищезгаданих селах два священики сповідали до кінця Служби Божої.

— Які перспективи діяльності отців Василіян на Сході України?

— Отці Василіяни планують, крім згаданого монастиря і храму у смт. Покотилівка, збудувати монастир у Звягівці. Звичайно, з Божою допомогою і за сприянням влади. Також на Донеччині можливе заснування монастиря сестер Василіянок.

Розмову вів Ігор СКЛЕНАР

Напередодні Христового Різдва публікуємо ноти і слова коляди "До яскині", автором яких є магістр Крехівського новіціяту отців Василіян о. Василь Мендрунь, ЧСВВ. За основу взята мелодія коляди "Дар нині пребагатий".

ДО ЯСКИНІ

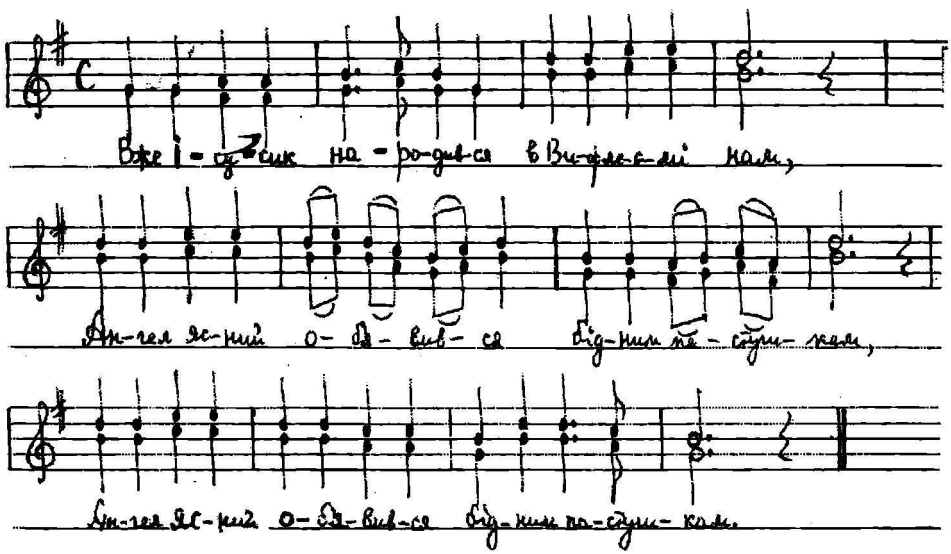

Новину приніс я нині
У земне життя:
2. Поспішайте до яскині,
Боже там Дитя.

Поклонилися Христові
Пастушки отар,
2. І ягнятко із любові
Віддали, як дар.

А іздалеку, зі сходу,
Вже й царі ідуть.
2. Кличе зірка з небозводу
У незнану путь.

В нашім краї — переміни —
Доля непроста...
2. Любі діти України,
Йдімо до Христа!

ПОСВЯЧЕНО ХРАМ ХРИСТА ЦАРЯ У С. КУПИЧВОЛЯ

Це дочірня церква парафії св. Михаїла у с. Боянець на Львівщині, де вже десятий рік ревно і дбайливо душпастирює Всеч. о. Володимир Валевський. Ці села обслуговували ще за підпілля ревні священики Василіянського Чину Єронім Тимчук, Юрій та Ігнатій Янтухи, о. Павло Дмуховський, Редемпторист. Громада чисельно розрослася, у селі підростає багато дітей і молоді.

Раз на тиждень, у суботу, проводиться катехизація за участю 70 дітей та 30 молодих людей. Вівтарна дружина складається з 10 хлопців, Апостольство молитви з 50 членів. Досі у с. Купичволя правилися богослужіння в старому костелі. Тому село потребувало повноцінного храму. Його будівництво розпочалося у 1991 році під керівництвом п. Миколи Волянника, а потім п. Михайла Висоцького. Архітектором церкви є Микола Рабянчук зі Львова. Серед найбільших жертводавців були отці Ярослав Рій та Ігор Хмурик з Англії, о. Зенон Хоркавий з Австралії, п. Василь Проць з Бельгії, п. Михайло Сенюк зі США.

За три дні перед 31-им жовтня — днем посвячення відбулася духовна віднова для вірних. Науки голосив о. Василь Зінько, а помагали сестри св. Йосафата Тадея і Матея.

На посвячення прибули вищезгадані жертводавці, а також отці Домінікани з Польщі, директор львівської фірми «Весна» п. Марія Забігайло та інші. Взяли участь у торжестві і вірні сіл Чижиків, Винники, Лисиничі, Убині й Якимів, Спасів (Сокальський р-н), Боянець і Великі Мости (Жовківський р-н), з парафії св. Ольги та Єлисавети (Львів) та інші.

Обряд посвячення церкви у с. Купичволя відбувся пополудні. Його здійснив єпископ-помічник Львівської Архиєпархії Кир Юліан Гбур в асисті численних священиків УГКЦ, а також трьох отців латинського обряду. Потім була відслужена Архиєрейська св. Літургія. Варто підкреслити високий релігійний рівень жителів цього села та ревність Всеч. о. Володимира Валевського.

Бажаємо їм щедрих Божих ласк на майбутнє!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

З ІСТОРІЇ БУЦНІВСЬКОЇ ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ

Ченстоховська (Белзька) чудотворна ікона Матері Божої

Всі подоляни знають мальовниче село Буцнів, що розташоване неподалік Тернополя. З нагоди святкувань — 4 грудня цього року 255-літнього ювілею церкви у с. Буцнів публікуємо цей допис про одну з численних чудотворних ікон нашого краю.

У Буцневі був монастир отців Василіян. Вони мали й свою церкву. Буцнівський "губернатор" Матвій Цивинський у 1729 році подарував отцям Василіянам гарну ікону Пречистої Діви Марії, мальовану на полотні (на зразок Белзької ікони Богоматері, що її поляки вивезли до Ченстохова).

В короткому часі Буцнівська ікона Пречистої Діви Марії прославилася чудами. Перше чудо було те, що на обличчі Божої Матері з'явилися сльози. Так стверджувало багато людей були присутні у той час у церкві. І віруючі почали шукати допомоги через молитву до Богородиці. Навіть з далеких околиць приходили до буцнівської церкви.

Слава про великі чуда поширилася по всій Україні. Дійшла також до Львова, до тодішнього митрополита Атанасія Шептицького. Він направив у березні 1733 року комісію до Буцнева під проводом о. Інокентія Липницького, ЧСВВ, який під присягою переслухав дев'ять свідків, що власними очима бачили чуда. Згодом митрополит скерував другу комісію під проводом о. Олексія Липницького, зборівського декана і о. Сильвестра Мальського, ЧСВВ. Вони прибули до Буцнева 1 липня 1736 року і вислухали під присягою двадцять нових свідків.

Після сумлінно проведених досліджень та незаперечних свідоцтв про надприродні дії, що їх зазнавали на собі ті, хто просив допомоги перед Буцнівською іконою, *25 січня 1737 року митрополит Атанасій Шептицький особливою грамотою проголосив*

ікону Пречистої Діви Марії у Буцневі чудотворною. Між численними чудами, що записані в літописі буцнівської церкви і власноручно підписані тими, що їх зазнали, виділяється перемога над турками під Хотином. Вона оспівана у пісні до буцнівської ікони Пречистої Діви Марії. Ось один з її фрагментів:

"За помощію Пресвятия
Ікони Буцневскія,
Ще не дала християнам
Впасти в руки бусурменам у неволю..."

Численні прочани з далеких сторін прибували до буцнівської церкви. Наче ріками плили-йшли вони до ікони Небесної Неньки.

Невелика монастирська церква не була в змозі помістити їх. Тоді буцнівський староста Андрій Шумлянський вимурував у 1744 році гарну церкву з тесаного каміння, що була посвячена під Покров Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії.

При великому здвизі народу і численному зборі світського і монашого духовенства перенесено ікону Пречистої Діви Марії до нової церкви і поставлено її на головному престолі, де вона є і до сьогодні.

Отці Василіяни записували в літописі буцнівського монастиря чудесні оздоровлення тих віруючих, які молилися перед Буцнівською чудотворною іконою Божої Матері (від 1731 року до 1751 року).

Ось кілька прикладів. Євдокія Гучинська втратила спроможність ходити і рухати руками. Її чоловік Іван привіз до церкви в Буцневі. Опершись на палиці, вона у молитві віддала себе під покров Богоматері. Після закінчення Служби Божої, що відправлялася в намірі за здоров'я, жінка самостійно, без ніякої допомоги, вийшла здоровою з церкви.

Василь Розембавський з Волині мав зсохлі ноги. Коли привезли його до Буцнева, просив, щоби занесли його до церкви. Після ревної молитви перед чудотворною іконою він повністю виздоровів.

Матвій Марковський прийшов на милицях до церкви у Буцневі. В часі Служби Божої лежав хрестом перед чудотворною іконою Матері Божої і гаряче молився. В часі благословення Найсвятішими Тайнами він несподівано встав, як зовсім здоровий чоловік. Це бачили численні прочани. Вони під присягою підтвердили правдивість цього чуда.

Петро Стопневич приїхав до Буцнева в 1738 році разом зі своєю сліпою жінкою. Клякнули обидвоє перед чудотворною іконою Божої Матері і щиро благали про оздоровлення. Несподівано ця жінка встала і голосно, на всю церкву, скрикнула: "Я бачу, я прозріла!"

Таких чудес записано більше шестидесяти. За свідченням Василя Мокрія, ще приблизно 15 років тому, коли малювали церкву, то з горища зняли багато милиць. Коли отці Василіяни покинули Буцнів, монастирська церква (разом з чудотворною іконою Богоматері) стала парафіяльною.

Минули неспокійні воєнні часи. Комуністична влада передала буцнівську церкву у лоно Російської православної церкви...

Буцнівчани сьогодні намагаються відновити давню славу чудотворної ікони. Після кожної Служби Божої вони відмовляють молитви до Пресвятої Богородиці, просять її заступництва, а також проказують три "Богородице Діво..." за відновлення слави чудотворної ікони.

"Благослови нас, Буцнівська чудотворна Божа Мати,
Щоб жити безгрішно і добре вмирати,
Матінко Божа Буцнівська, поклін наш прийми.
Під могутній покров усіх нас візьми", — співають вони.

о. Ярослав ПІВТОРАК,
парох с. Буцнева на Тернопільщині

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Складаю щиру подяку на сторінках Вашого часопису святому апостолу Юді-Тадею за його заступництво перед Богом.

Мої молитви були вислухані і я захистила диплом в технікумі.

Закликайте всіх, хто знаходиться в складному становищі молитися до апостола Юди-Тадея.

Р. ЛИХОВЕЦЬКА,
Львівська обл., с. Борусів

Слава Ісусу Христу!

Щира подяка за одержану допомогу милосердному Господеві, Пресвятому Серцю Ісусовому.

Також дякую за заступництво Матері Божій, апостолу Юді-Тадею і всім святим. Вийти з того становища, в якому я була, могла лише з Божою допомогою. Я вдова, маю двох дітей, залишилася без роботи. Мала великий борг і позичила гроші під проценти. Я їх повернула. Зараз перебуваю у Римі і маю можливість подякувати за все Богові у соборі св. ап. Петра. Отож, закликаю всіх зневірених молитися і вірити, що Господь вислухає нас.

Богданна

З ІСТОРІЇ ТА СУЧАСНОГО ЖИТТЯ ЗГРОМАДЖЕННЯ СЕСТЕР ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ

Згромадження Сестер Пресвятої Родини завдячує своє народження в першу чергу Божому Провидінню, митрополичому ординаріатові, засновникові Всеч. о. Олександру Дикому і співзасновникам о. Теофілу Горникевичу та Теклі Юзефів.

У стіп чудотворної ікони Гошівської Матері Божої на Ясній Горі в 1911 році розпочалося життя нової спільноти, яку благословив Митрополит А. Шептицький. У Гошеві сестри провадили посильну для них працю: займалися окрасою церков, обслуговували хворих, працювали у полі. В 1913 р. митрополичий ординаріат затвердив назву Згромадження сестер Пресвятої Родини.

В 1918 р. у м. Долина на Станіславівщині (нині — Івано-Франківська обл.) був заснований сирітський дім під цілковитою опікою сестер. З цього часу і аж до Другої світової війни розпочалася їхня плідна праця в різних місцях Галичини, де сестри провадили захоронки і сиротинці для дітей. В часи воєнного лихоліття довелося більше працювати в лікарнях, опікуватися хворими, особливо під час епідемії тифу.

З другим приходом радянської влади розпочалось переслідування УГКЦ, в тому числі і цих сестер. Доми їхні знищено або переобладнано у різні державні установи. Багато сестер було арештовано, а четверо з них вивезено у Сибір. Не дивлячись на те, що сестри на деякий час лишились без проводу, були «розпорошені», та завдяки Божій допомозі зуміли зорганізуватись. У різний спосіб продовжували виконувати свою місійну працю у лікарнях, дитячих садочках, допомагали священикам у їхній праці. Одночасно виконували свої духовні вправи. Ховаючись від влади і сторонніх людей, сестри також готували дітей до першої Св. Сповіді і урочистого Св. Причастя, молодь — до подружнього життя, збирали вірних на спільні молитви і Богослуження.

Важкі часи переслідування сестри мужньо пережили і взяли активну участь у перших спробах виходу Церкви з підпілля. Разом із священиками вони їздили на богослужіння з нагоди 1000-ліття хрещення України. Московський Арбат «пам'ятає» їхнє голодування...

Та нині почалася інша праця. З підпілля Згромадження вийшло сильне вірою і молитвою і почало приймати нових, молодих членів. На сьогоднішній день маємо 99 сестер, з них 61 — з вічними обітами, 28 — з тимчасовими і 10 новичок. Маємо 7 домів і 9 осідків у Львівській, Івано-Франківській та Тернопільській єпархіях УГКЦ.

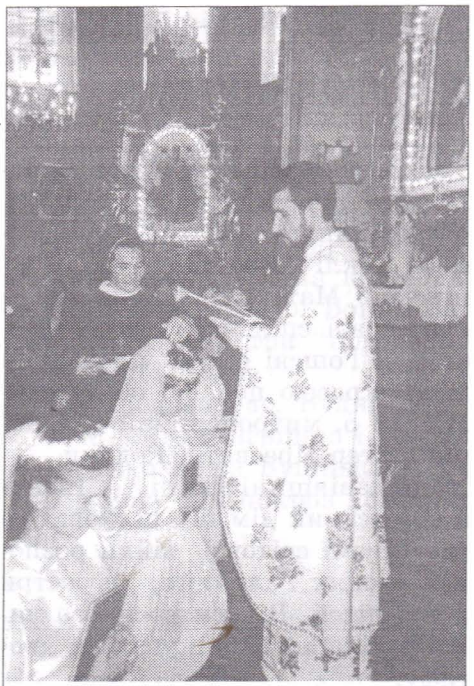

На світлині: під час облечин кількох сестер Згромадження Пресвятої Родини, які здійснив о. Теодор Пилявський, ЧСВВ

Усвідомлюючи потребу духовного відродження українського народу, наше Згромадження найбільше праці вкладає у катехизацію дітей, молоді у школах, при парохіях. Сестри провадять місії в різних селах і містах Галичини, працюють у Кам'янці-Подільському, що на Сході України, в Естонії. Сестри нашого Згромадження надають допомогу священикам і вірним при церквах, трудяться у медичних установах, а також навчаються у духовних закладах.

У своєму житті сестри намагаються наслідувати своїх покровителів — Пресвяту Родину: любити як Ісус, жити як Марія, працювати як Йосиф, щоб приносити людям щастя і Богові славу.

О пресвята Родино, наш пресвятий взоре, вчини, щоб ми наслідували чесноти Ісуса, Марії і св. Йосифа!

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

СВЯТІ МІСІЇ В ОПІЛЬСЬКУ

Величні святі місії нещодавно відбулись в с. Опільсько, що на Сокальщині, в яких взяло участь також багато вірних із навколишніх сіл. Таких місій тут не пам'ятають, навіть, старожили. Отож, потреба у їх проведенні була велика. Місії проводив о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, допомагали йому місцевий парох о. Тарас Вонгрин та брат Вінкентій Смуляк, ЧСВВ. Місійні науки голосив о. Йосафат під час Богослужень у храмах с. Опільсько і с. Бояничі. Багато вірних приступило до Сповіді. Брат Вінкентій, ЧСВВ та сестри Служебниці НДМ з Мукачева проводили катехизацію дітей, духовні зустрічі з молоддю. В суботу пополудні в с. Опільсько біля храму зібрався великий здвиг народу з цієї парафії на Хресну дорогу. Вулицями села несли великий дубовий місійний хрест, на якому було прибито медалики вірних, що приступали до св. Тайн Сповіді і Пресвятої Євхаристії. Місійний хрест несли спочатку чоловіки, потім жінки, молодь і діти. А згодом його встановили біля храму в с. Опільсько.

На завершення місій всі присутні отримали пам'ятні образки.

СЕСТРИ МИЛОСЕРДЯ НЕСУТЬ ДО ЛЮДЕЙ СВІТЛО РАДОСТІ

Скільки-то сьогодні є у світі та й в нашій Україні бідних, одиноких, знедолених людей, які потребують опіки, турботи, співчуття і милосердя. Хто протягне їм руку допомоги, потішить? На жаль, в наш час є небагато людей, правдивих християн, які проявляють любов і милосердя до потребуючих. Цю нелегку місію виконують нині також сестри Згромадження Милосердя св. Вінкентія. Харизмою цих монахинь є служити Богу, опікуватись бідними, працювати в шпиталях, займатись вихованням дітей в сиротинцях. Отож, де б не працювали сестри, вони намагаються робити все з любові до Бога, нести до людей світло віри і духовну радість, допомагати їм у складних життєвих ситуаціях.

У монастирі сестер Милосердя вже є 68 монахинь. Настоятелькою цього Згромадження є с. Іванна Білецька, магістрою с. Василія Оркуш. Відрадно відмітити, що сестри св. Вінкентія тепер мають у своїй опіці шпиталь ім. Митрополита А. Шептицького у м. Львові. Адміністратором цього шпиталю є с. Димитрія Губарчук. Ми попросили с. Димитрію розповісти про лічницю, працю сестер Милосердя, поділитись планами на майбутнє.

— Преподобна сестро Димитріє, розкажіть, будь-ласка, про історію шпиталю і його діяльність у наш час.

— Шпиталь ім. Митрополита А. Шептицького має свою давню історію. Як відомо, Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький був постійним покровителем медиків, регулярно цікавився питанням не лише духовного, а й фізичного здоров'я нашого народу.

У 1902-1903 рр. за ініціативи доктора Озаркевича, який був членом товариства "Народна лічниця" та за благословенням Слуги Божого Андрея було відкрито першу амбулаторію у м. Львові для лікування бідних. Згодом виникла потреба у будівництві шпиталю, яке було розпочато у вересні 1930 року.

Великою радістю для лікарів "Народної лічниці" і Митрополита А. Шептицького було урочисте відкриття шпиталю, що відбулось 10 квітня 1938 року на узгір'ї Святоюрської гори. Та недовго довелось цій медичній установі служити своєму народові. У жовтні 1939 року під час більшовицької окупації Львова шпиталь став лікувальною установою для панівної верхівки НКВС.

Впродовж 48 років сестри Милосердя св. Вінкентія працювали у підпіллі, опікувались хворими у лікарнях.

Лише у 1990 році з Божого благословення була відновлена діяльність шпиталю ім. А. Шептицького. В цьому була чимала

заслуга глави УГКЦ кардинала Мирослава Івана Любачівського, всеч. о. Кеннета Новаківського — президента "Карітасу" України, сестер Милосердя, української інтелігенції. Вже в січні 1992 року шпиталь прийняв перших пацієнтів. А з 9 червня 1994 року був переданий під повну юрисдикцію УГКЦ. Тепер тут мають можливість лікуватись ті, які потребують медичної допомоги, незалежно від національності і віросповідання. Значна частина відділів має хороше сучасне обладнання, певну допомогу медикаментами одержуємо від благодійних фірм.

— Як здійснюється у вас духовна обслуга хворих?

— У нашому шпиталі є капличка. Тут кожного ранку відправляється Служба Божа, в якій беруть участь сестри-монахині, медичні працівники і пацієнти лікарні.

На першому місці у нас, звичайно є молитва, яка чергується з працею, опікою про хворими, потребуючими.

— Сестро Димитріє, яку ще працю проводять монахині щодо тих, які потребують допомоги і опіки?

— При нашому монастирі організована також допомога одиноким, перестарілим, багатодітним матерям, іншим категоріям потребуючих людей, яким розвозяться двічі на день обіди, виділяється гуманітарна допомога одягом і продуктами харчування. Багатодітним матерям видають також молоко, хліб.

На світлині: колектив шпиталю ім. А. Шептицького.

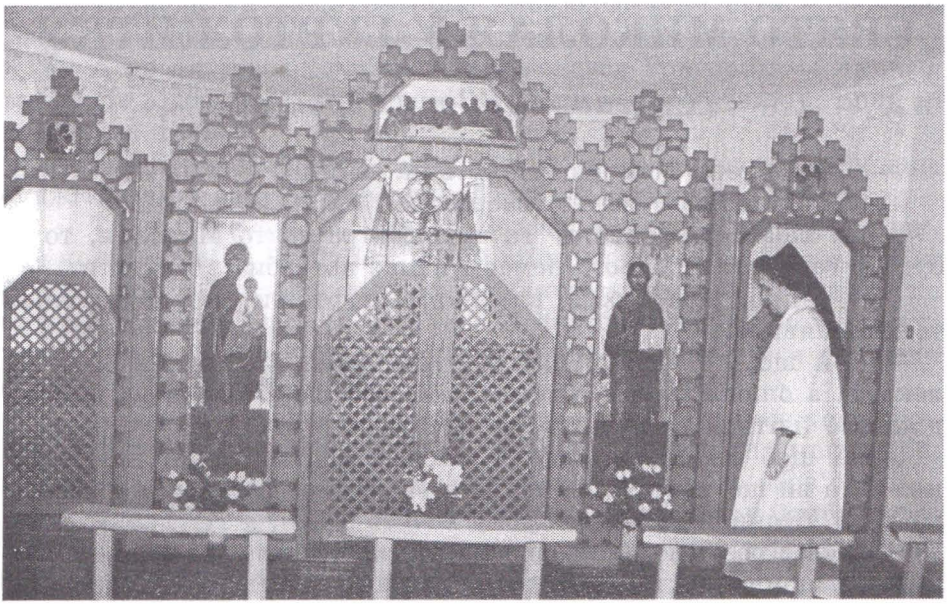

На світлині: в каплиці шпиталю.

— Розкажіть, будь ласка, де працюють і навчаються сестри вашого Згромадження?

— Здебільшого наші сестри мають чи здобувають медичну освіту, але є у нас монахині, які студіюють глибше богослов'я, є і вчителі. Сестри опановують інші професії, до яких мають здібності і таланти. Крім того, монахині повинні бути всесторонньо розвинутими, готовими завжди на жертвенну працю для людей, блага Церкви.

Одна з поміж наших сестер є лікарем за фахом (с. Єлизавета Білоус), є 16 медсестер. Чимало наших сестер навчаються у медичних закладах.

Багато монахинь Милосердя св. Вінкентія працюють у лічниці ім. А. Шептицького медсестрами, лаборантами, проводять необхідні процедури. Серед них — с. Мокрина Теліщак, с. Марта Кузь, с. Маргарета Репела, с. Вікторія Садова, с. Юліана Вовк та ін. Так, за Божим Провидінням в монастир св. Вінкентія приходить все більше молодих дівчат, які прагнуть служити Богові, Церкві і жертвенно працювати для потребуючих, творячи діла милосердя, даруючи людям духовну радість, теплоту своїх сердець.

Хай же Господь благословить всі добрі починання і жертвенну працю сестер Милосердя св. Вінкентія на славу Божу і для добра народу!

Ольга КРАК

СВЯТО МИКОЛАЯ У ГУРТОЖИТКУ

(Спогад з 60-тих років)

— Діду, чуєте, всіх нас кличуть на лекцію.

— А про що там будуть говорити?

— А хіба ви не знаєте? Та післязавтра свято Миколая, то ж будуть говорити, що Бога немає і немає потреби святкувати.

Тут увійшла на кухню вихователь гуртожитку і піднесеним тоном заявила:

— Ви що, не читали внизу оголошення? Зараз же ідіть на лекцію, а опісля будете готувати собі вечерю. Григорію і ви обов'язково йдіть, це вам потрібно послухати.

— А щоб вам добре було. Мені вже шістдесят четвертий рік пішов, а ви ще мене збираєтесь вчити. Цілий день був на морозі, на вітрі, будинок до Нового року хочуть здати, а тут лекції.

— Я вас розумію, Григорію Васильовичу. Але я вас дуже прошу. Бо щойно лектор приїхав з райкому і буде незадоволений відсутністю людей.

Добродій Григорій усміхнувся і спокійно вийшов з кухні. Пішов на лекцію в агіткімнату. На жителів гуртожитку вже чекав лектор середніх літ. Коли всі зійшлись, він почав читати лекцію на тему "Атеїзм і світле майбутнє — комунізм". В кінці він сказав впевнено:

— Та, на жаль, нашому старшому поколінню не доведеться жити при комунізмі, але ви — молоді, щасливі, що в скорому часі, відкинувши будь-яку віру в Бога, увійдете в найщасливішу епоху — епоху комунізму. А ось я бачу між вами старшого товариша. Скажіть що-небудь до молодих, — і тут лектор кивнув у бік добродія Григорія.

— Що вам сказати? Я був на Першій і на Другій світовій війнах і бачив багато таких розумних, як ви. Але як прийшла біда, то всі до Бога, а сьогодні...

Він не доказав чогось і немов ображений вийшов з кімнати. За ним почали розходитись і всі інші слухачі...

На свято Миколая був гарний морозний день. Працівники один одного на роботі вже зранку вітали, ділились спогадами з своїх дитячих років, як їм батьки підкладали під подушку дарунки, а потім говорили, що це святий Миколай приніс. А тут перевірка. Виявилось, що зранку не було добродія Григорія. На другий день його викликали у кабінет начальника, де сидів на цей час агітатор будівельного управління. Вчора він був "ревізором" від райкому, а сьогодні проводив ідеологічну роботу з порушниками трудової дисципліни.

— Підвели ви нас, Григорію Васильовичу, і свій колектив. Ваша дільниця залишається без премії. Добре "посвяткували".

— А це як через мене? — захвилювався Григорій. — Якщо я винен, то відберіть у мене премію, тільки не з робітників. Вони ні в чому не винні.

— У нас такий закон — один за всіх, а всі за одного. Ви краще скажіть, чому запізнились на роботу? — запитував агітатор.

— Тому що я був на Службі Божій. У мене такий обов'язок. Ще коли був я на Першій світовій війні, зокрема на Італійському фронті, дав собі слово, що якщо залишусь живим, то ніколи не опущу Служби Божої в неділю і у свято. І це по-можливості виконую. Не можу не дотримуватися цієї обітниці. Її я подумки склав і на фронтах Другої світової війни.

— Та я вам говорив, що Бога немає. А ви далі своє торочите. Хіба ви бачили Бога? Ви були в страсі і що завгодно могли собі говорити. Бога немає, тому звільніть себе від цього обов'язку.

— Як то звільнити? Я дав Богові слово тоді, коли бомби падали і снаряди рвались. Хіба це не чудо, що із нашого полку залишилось всього шістдесят чоловік.

— А що ви бачили тоді Бога?

— Не бачив, але відчував своїм серцем, що Бог є зі мною. І цього сьогодні мені ніхто не відніме, бо віра — це дар Божий. Ви кажете, що будуєте комунізм. У вас не має твердого фундаменту, а дім, збудований на піску, зруйнується.

— Григорію Васильовичу, ви добра і порядна людина. Роботу виконуєте бездоганно, як справжній фахівець. Тільки ви не йдете в ногу з часом. На вас дивляться молоді хлопці й дівчата і беруть недобрий приклад з вашої побожності.

— Хіба я щось з молодими людьми маю? Я тільки знаю роботу, а на вихідні дні їду в село до своєї сім'ї.

— Саме тому руйнуєте нашу виховну роботу. Ми говоримо молодим, що до церкви ходять несвідомі люди і старенькі бабусі, які доживають свій вік. А вони тут же нам суперечать. Кажуть, що наш добродій Григорій щонеділі ходить до церкви, а його свідомості ще й слід повчитись. Не по дорозі нам з вами.

— Ваша воля. Якщо хочете, то звільняйте мене з роботи, хоч я бажаю ще працювати. Пенсія маленька, та Христа я не відречуся.

— Григорію Васильовичу, за вас клопочеться ваше начальство. Пошкодуйте мене, віруйте собі в Бога, тільки щоб це не було явно. А то вас за це зачислили до порушників дисципліни.

— Дякую вам за науку, але у вас неспокій саме тому, що ви йдете проти волі Божої і проти своєї совісті. Тому я буду за вас просити Господа Бога, щоб вам теж Він помагав у вашій нелегкій

праці, — сказав на кінець добродій, пом'яв у руках свою шапку і вийшов з кабінету.

Тут підійшли хлопці і, жартуючи, промовили:

— Діду, ходімо в гуртожиток. Сьогодні вже не буде лекції, повечеряємо і зіграємо у доміно.

Зимове сонце заходило за будинки міста. Наступав знову зимовий довгий вечір. Добродій Григорій поприбирав робочі місця, пішки йшов вулицями міста до свого гуртожитку.

Тут його чекала велика кімната, в якій проживали одинадцять осіб. Серед них він був найстарший. Після роботи кожний займався своїми справами. Григорій знову з хлопцями готував вечерю. Був він сьогодні мовчазний.

Хлопці завжди з повагою ставились до свого добродія.

— Чому ви такі сумні, діду? — запитували. — Можливо, вдома якась неприємність?

— Ні, ні, у мене все в порядку. Повечеряємо і стане веселіше. Сьогодні холодно було, а я вже старий, то себе погано почуваю.

А у кімнаті як завжди шум, гамір... І лише тоді, коли хлопці лягли спати, Григорій виклав образочки Пресвятого Серця Ісуса і Пречистої Діви Марії, а біля них — образочок св. Миколая. Ставши на коліна, почав щиро молитись. Ісус немов би промовляв до нього: "Прийдіть до мене всі стомлені і обтяжені і потішу вас, бо я добрий і лагідний серцем..." Григорій, закривши своїми старечими, натрудженими руками обличчя, роздумував про нелегке життя. По його лиці текли сльози. Відкривши очі, він промовив: "Святий Миколаю, випроси милосердя для мене і для моїх друзів, яких я скривдив своїм поступком". Внутрішній його голос говорив: "Чому засумнівався? З тобою Бог!.."

У вікні виглядав із-за хмар півмісяць. Хлопці міцно спали після цілоденної важкої праці. Лиш добродій ще довго не міг заснути. Проминув ще один день буденного життя...

Ось таких переслідувань за свою віру зазнавали тисячі християн у колишньому СРСР. Дякувати Богу за те, що ті часи минулися.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

СХІДНІ ОТЦІ ПРО ЛЮБОВ ДО БОГА

Моє найбільше багатство — Христос *(св. Григорій Богослов, Вірші про себе).*

Якщо ти називаєшся християнином тому, що Христа визнаєш Богом, то будь християнином не лише назвою, але й ділом *(св. Григорій Богослов, Слово 37).*

О. МАКАРІЙ (МИХАЙЛО) КАРОВЕЦЬ, ЧСВВ

Михайло Каровець народився у селі Перемислів (нині – Перемисловичі) неподалік від Белза 14 листопада 1873 року. Вступив до Чину св. Василія Великого 17 червня 1891 року, обрав монаше ім'я Макарій. Висвячений на священика 28 серпня 1898 року. О. М. Каровець розпочав свою душпастирську працю у Дрогобичі у 1901 році. Пізніше він служив у різних монастирях Галичини аж до 1914 року. У праці був ревний і запальний. Боронив Божі права і національні ідеали. Одного разу поляки подали, навіть, на нього в суд за "образу цісарського маєстату". Суд виніс смертний вирок. Проте його не розстріляли, бо цісар видав розпорядження про помилування.

Після Першої Світової війни працював катехитом у народній школі і гімназії у Дрогобичі.

Монаше життя розпочав разом з майбутнім Протоігуменом о. Анастазієм Калишем, ЧСВВ. Разом вчилися і разом були висвячені, а на священичу працю направлені у різні місцевості.

З історії знаємо, що у 1918 році у Галичині була проголошена Західно-Українська народна республіка (ЗУНР). На другому березі Збруча теж творилася Українська народна республіка. Формувалася своя армія, у якій відчувалась потреба у капеланах. Зголосилося 10 отців Василіян, серед яких і о. Макарій. Від 1918 до 1920 року розділяв долю і недолю українського війська, яке на той час мовби опинилося у чотирикутнику смерті, оточене ворогами. Брак провіантів, амуніції, зброї... Тиф заганяв січових стрільців у могили. Серед них був і капелан о. Яким Фещак, який помер у 1920 році. Про його смерть о. Макарій довідався лише через два тижні. Коли приїхав до Чичельника і йому розповіли, що похорон був величавий. Його відправляли чотири священики – три капелани і один римо-католицький священик. Армію ЗУНР було розформовано. Українських січових стрільців інтернували до таборів у Польщі.

О. Макарія оминула така доля і він душпастирював на Поділлі ще до 1928 року. Йому це вдавалося, бо представлявся громадянином Австрії. Проте не довго довелося йому сповняти душпастирське служіння, бо з радянської імперії вигнали. Він все-таки повернувся і займався письменницькою працею, дописував до газет. Сумлінно збирав матеріали про реформу Василіянського Чину. Друкував їх у "Новій Зорі", а потім видавав окремими книжками п. н. "Велика реформа ЧСВВ". Вийшло у світ 4 томи.

Коли почалася німецько-радянська війна, виїхав до Братіслави і там помер 21 квітня 1944 року.

Отож, незважаючи на надзвичайно важкі умови, в яких жив і діяв, зробив він дуже багато для свого народу, Церкви і Чину. Вартує того, щоб бути зарахованим до визначних постатей Василіянського Чину.

О. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ

Від редакції: *Автор цих рядків народився на 37 років пізніше о. М. Каровця. Він взяв собі за приклад його покликання, прийнявши монаше ім'я Дам'ян (св. безсребренникам Космі і Дам'янові посвячена церква в його рідному селі Цеблів).*

ТЕРНИСТА ДОРОГА БР. ЛЕВА СТЕФАНОВИЧА, ЧНІ

Брат Лев Стефанович, монах Чину Найсвятішого Ізбавителя народився 5 квітня 1908 року у м. Бучачі на Тернопільщині. Вступив до монастиря отців Редемптористів. У червні 1930 року склав перші монаші обіти. Як брат-монах, служив в різних монастирях. На Волині у місійній праці допомагав владиці М. Чарнецькому і о. В. Величковському, зокрема, в м. Ковелі. Був добрим кухарем і мав дар до малювання — малював ікони. Коли у вересні 1939 року Західну Україну окупували радянські війська, то у Львові настоятель отців Редемптористів (родом із Бельгії) дозволив монахам зняти ряси, щоб не наразитись на переслідування. Всі це зробили, крім о. настоятеля. Але коли прийшли в монастир військові "визволителі", то нікого не чіпали, бо були задоволені смачними монастирськими стравами. За якийсь час, коли страх пройшов, отці і брати знову одягнули монаші ряси. Брат Лев не зробив цього, бо думав, що таки можуть настати гірші часи. Під час наступного "візиту" у монастир один із військових начальників сказав до вдягненого по-цивільному брата Лева: "А ти что здєсь дєлаєш?" "Я тут працюю на кухні", — відповів той. "Хватіт попам служіть, будєш тепер нам служіть", — сказав військовий. Можливо, він подумав, що це не є монах, а якийсь світський робітник. І забрали брата Лева до совєтського війська. Там він сподобався старшим офіцерам, бо варив для них смачні страви.

Совєтські війська відступали. Брат Лев у складі з своєї дивізії опинився біля ріки Волги. Захворів на запалення легенів. Думаючи, що він невиліковно хворий, командири відпустили його, кажучи: "Леве Миколайовичу, втікай від німців на Схід". Але хворий брат Лев не послухав цієї поради і подався на Захід. Опинився на якомусь хуторі біля ріки Дон. Забувши у господарів документи, пішов на ріку ловити рибу, аби мати щось поїсти. Там був затриманий військовими. Вони сприйняли його як німецького шпигуна. Хотіли розстріляти. Але у цю важку хвилину брат

Лев гаряче молився, просив у Всевишнього допомоги. Раптом прибіг із хутора хлопчина, син тих господарів і закричав: "Дядя Лев, я приніс ваші документи, які ви забули". Офіцер, який погрожував монахові розстрілом, вихопив із рук хлопчини документи, і віддаючи їх бр. Леву, сказав: "Поздравляю боец, но больше без документов не иди". Коли німці в одному із боїв захопили цей хутір, мужній чернець продовжив свій шлях на Захід. З'явився за деякий час перед брамою Львівського монастиря отців Редемптористів на вулиці Зибликевича (тепер І. Франка). Був бородатий і у куфайці. Монахи-співбрати ледве впізнали бр. Лева.

В 1944 році був другий прихід радянських військ до Галичини. Почалось знову переслідування УГКЦ аж до її примусової ліквідації. Енкаведисти шантажували духовенство, в тому числі брата Лева. Після закриття монастиря він змушений був проживати у свого брата в м. Бучачі.

Після смерті брата Авксентія, ЧНІ жив у Зимній Воді біля Львова у підпільному монастирі. Малював гарні ікони й за це був переслідуваний. КГБісти пропонували йому малювати "пейзажі", забороняючи "Божественне". У помешканні бр. Стефановича часто робили ревізії, бо мешкав з ним підпільний священик — Редемпторист, який займався душпастирською працею.

Багато лиха зазнавши, брат Лев ніколи не падав духом, вмів і пожартувати, і інших потішити. На слова однієї жінки: "Брате, ви святий!", відповідав: "Ні, грішний! Ігумен мене вже 40 років "вирівнює", як столяр дошку і ще є горбики".

Упокоївся брат Лев у 1987 році, не дочекавшись відродження УГКЦ. Похований у с. Зимна Вода біля співбратів по Чину. Воїн двох армій — Христової і світської — пішов по нагороду до Спасителя.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ смт. Рудно

АКЦІЯ "СВЯТИЙ МИКОЛАЙ" НА ЛЬВІВЩИНІ

У пам'яті дорослого чи дитини св. Миколай, якого у західному світі називають "Санта Клаус", асоціюється з великим добродієм, який приносить дарунки.

У легендах йде мова про те, що кожного року тихого, морозяного грудневого вечора Миколай-Чудотворець спускається з неба, заглядає у вікна кожного будинку і роздає подарунки усім слухняним дітям. З нетерпінням дітвора чекає на прихід Святого з гостинцями. У ніч з 18 на 19 грудня кожен стає дитиною і, очікуючи чуда, намагається хоча б краєчком вуха вловити таємниче шарудіння біля ліжка. А чи відомо вам, як у цю ніч стискається серденько дитини-сироти? Про що думає вона у скрутну для своєї Батьківщини годину? Чого просить у св. Миколая українська дитина без батьків?

Відповіді на ці запитання містяться в листах дітей-сиріт до св. Миколая. Ось їх зміст: "Я ще маленький і дуже хочу шоколадку, і цукерки, і мандаринку". "Рідненький Миколаю, ти, напевно, не уявляєш собі, як я хотів би мати біля себе свою маму, просто чути її голос, нехай би вона мене сварила чи пестила". "Я тільки тепер зрозумів, як погано без рідних, як холодно без мами". "Миколаю, дай щастя і здоров'я мені і моїй родині, і всій Україні, і всім людям на світі!" тощо.

Напередодні ювілейного 2000-ого року Мальтійська служба допомоги у Львові з благословення єпископа-помічника глави УГКЦ Любомира Гузара й за сприяння Управління у справах сім'ї та молоді, Управління освіти Львівської облдержадміністрації втретє проводитиме широкомасштабну благодійну акцію "Святий Миколай". Вона поширеться на 18 будинків сиріт та шкіл-інтернатів області, де сьогодні проживають і навчаються майже 200 дітей.

Організатори поставили собі за мету допомогти насамперед тим дитячим установам на Львівщині, що знаходяться у сільській або гірській місцевостях і через відсутність меценатів перебувають у жалюгідному стані. До кожного з них "Миколай" приїде з концертною програмою, і кожній дитині подарує гостинець — невеликий, але від щирого серця.

Співзасновниками акції, окрім Мальтійської служби допомоги у Львові, є молодіжні організації: Студентське братство "Львівської Політехніки", молодіжна християнська організація "Витання", Студентське товариство Львівського національного університету ім. І. Франка, Товариство українських студентів-католиків "Обнова", Львівська Богословська Академія, молодіжне християнське товариство "Посвіт", Товариства "Діти Христа" і "Мо-

лода Просвіта".

Кожному учневі будинку сироти чи школи-інтернату оргкомітет акції з допомогою вихователів та вчителів дитячих установ пропонує заздалегідь написати Святому листа. Організувати розподіл дитячих листів між благодійниками суттєво полегшує мальтійцям та їхнім партнерам давній український звичай, відновлений після здобуття Україною незалежності, — до свята Миколая ставити у храмах "сирітські деревця", на яких замість листя розвішуються листи дітей до Святого.

На світлині: молодь Мальтійської служби допомоги зі Львова роздає дарунки від Миколая у будинку-інтернаті села Розділ Миколаївського р-ну на Львівщині

Віруючі багатьох львівських парафій розбирають дитячі листи і тим самим залучаються до проведення акції "Святий Миколай". Миряни готують дітворі подарунки цілими родинами, а потім у заздалегідь призначений день заносять їх до захристії церков.

Завдяки акції "Святий Миколай" дарунками від Миколая минулого року було забезпечено 1981 дитину, які проживають у будинках сироти та школах-інтернатах Львівщини. Разом із подарунками, складеними за листами до Чудотворця, дітвора отримала ще й іконки із зображенням Святого від владики УГКЦ Любомира Гузара.

Відновлюючи давні традиції доброчинності на Львівщині, засновники акції звертаються з проханням про допомогу дітям до львівських підприємців. Мальтійська служба допомоги закликає також усіх небайдужих львів'ян зробити свій маленький вклад у благородну справу, і тим самим принести радість тій частині дітвори. Аби таки здійснилися їхні мрії про казковий подарунок — шоколадку, апельсин чи йогурт, рукавички, чобітки, шалик чи зимову шапочку...

Від громадської підтримки залежатиме, чи завітає до них добрий Миколай з подарунками, чи торкнеться дитячих сердець світ радості й добра. Скільки радісних споминів матимуть діти на цілий рік!

Роман ДИСАК,
прес-секретар акції "Святий Миколай"

* * *

Тихо-тихо. Ночі рай.
Ходить містом Миколай.

Ходить містом і в селі,
Скрізь, де діточки малі.

І дарує їм усім
подарунків й втіху в дім.

МИКОЛАЙ ІДЕ

Ніч. Зима. Земля і небо
Ані вогника ніде
Чи хто бачив коли-небудь,
Звідки Миколай іде?

Він листи дітей читає
Подарунків має міх!
Чи хто скаже, звідки знає
Миколай дітей усіх?

І чому так міцно спиться,
І такі солодкі сни,
Коли дуже нетерпиться
Дочекатись дивини?

Колискову ніч співає,
Наче казка – рідний край.
Ну хіба таке буває,
Щоб спізнився Миколай?

Ольга ЧЕМЕРИС
м. Львів

ДВА ДЗЕРКАЛА

Одного дня сатана знайшов собі дуже потішну забавку. Це було диявольське дзеркало, що мало магічну властивість: воно спотворювало все добре і гарне, а огидне й погане видавалося в ньому гарним.

Сатана мандрував з тим дзеркалом по цілому світі. Й усі, хто дивився в нього, здригалися від огиди: замість себе вони бачили жахливу, страхітливу істоту.

Лукавий дуже тішився своїм дзеркалом: чим огиднішими були речі, тим більше вони йому подобалися. Одного разу відображення в дзеркалі так припало йому до вподоби, що він зайшовся сміхом, — аж раптом дзеркало вилетіло йому з рук і розбилося на мільйони скалок. Сильний і злий ураган розніс їх по цілому світу.

Деякі скалки були менші від макового зернятка й запорошили очі багатьох людей. Ці люди почали бачити тільки те, що було зле і погане.

Більші стали лінзами до окулярів. Люди, що носили такі окуляри, вже не могли бачити те, що було добре, і втратили можливість справедливо оцінювати свої вчинки і те, що відбувалося довкола.

Деякі скалки того дзеркала були такі великі, що дехто використав їх для шиб до своїх вікон. Ті бідолахи, що дивилися через такі вікна, бачили своїх сусідів несимпатичними, злими людьми.

Коли добрий Бог це побачив, то дуже засмутився і вирішив допомогти людям, що стали жертвами сатани. Він сказав: "Пошлю в світ Свого Сина, який є Моїм образом, Моїм дзеркалом. Він віддзеркалюватиме Мою доброту, Мою справедливість, Мою любов. Мій Син уособлюватиме людину, яку Я вимріяв".

Ісус прийшов як дзеркало для людей.

Хто приглядався до Нього, — відкривав добро і любов, вчився відрізняти їх від самолюбства і фальші, від несправедливості і презирства.

Хворі віднаходили в Ньому відвагу до життя, страждаючі черпали силу переносити біль, розчаровані знаходили в ньому надію.

Він потішав засмучених і допомагав перемагати страх смерті.

Багато людей полюбило Боже дзеркало і пішло за Ісусом, наслідуючи Його.

Однак деякі, бачивши це, сповнилися люттю. Вони вирішили розбити те Боже дзеркало, і убили Ісуса. Але раптом з'явився новий, сильний ураган — Святий Дух. Він підніс мільйони скалок Божого дзеркала і розсіяв їх по цілому світові.

Якщо у чиєсь око потрапить навіть найменша скалочка з того дзеркала, то людина починає дивитися на світ іншими очима, очима Бога. Вона бачить насамперед красу і добро, справедливість і щедрість, любов і милосердя. А все несправедливе й лихе легко перемагається тими ж чеснотами.

ТРОЯНДА

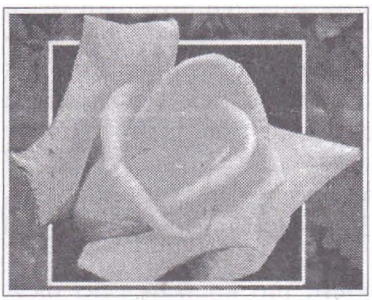

Німецький поет Рільке якийсь час жив у Парижі. Щодня дорогою до університету він разом зі своєю приятелькою-француженкою переходив дуже людну вулицю.

На розі цієї вулиці сиділа вже старша жінка і просила милостиню у перехожих — завжди на тому самому місці, нерухомо, як статуя, з простягнутою рукою й опущеними до землі очима.

Рільке ніколи не давав їй милостині, а його приятелька часто знаходила для неї якийсь гріш. Якось француженка спитала поета:

— Чому ти ніколи нічого не даєш цій бідолашній?

— Ми мали б їй дати щось для серця, а не лише для рук, — відповів той.

Наступного дня Рільке прийшов з гарною трояндою, що лиш почала розпускатися, і дав її убогій жінці. Раптом жебрачка підняла очі, подивилася на поета і, жестом затримавши його, з зусиллям підвелася, схопила його за руку й поцілувала її... І пішла, притискаючи троянду до грудей.

Цілий тиждень ніхто її не бачив. А потім жінка знову сиділа на тому самому місці — мовчазна, нерухома, як і раніше.

— Чим вона жила всі ці дні? — спитала молода француженка.

— Трояндою, — відповів поет.

"На світі є тільки одна єдина проблема — як знову дати людству якусь духовну поживу, викликати неспокій духа. Треба, щоб людство було зрошене з висоти. Слухайте: неможливо далі жити, думаючи про холодильники, політику, баланси і кросворди. Так неможливо йти далі", — писав Антуан де Сент-Екзюпері.

За книгою Бруно ФЕРРЕРО
"Троянда також важлива"
(Львів "Свічадо", 1999 р.)

ВІДІЙШОВ ДО ВІЧНОСТІ о. ЙОСИФ ДАНИЛОВИЧ, ЧСВВ

5 листопада цього року в Івано-Франківському монастирі отців Василіян упокоївся у Бозі о. Йосиф (Степан) Данилович на 85 році життя, 65-ому — монашого і 58-ому — священичого служіння.

Він народився 1915 року у селі Олеща Товмацького району на Івано-Франківщині. У 1934 році закінчив гімназію. 15 жовтня 1935 року вступив у Крехівський василіянський монастир, де отримав монаше ім'я Йосиф. У монастирі здобув вищу духовну освіту, яку завершив у Празі у Карловому університеті. 5 вересня 1943 року був висвячений на священика єпископом Кир Йосафатом Коциловським у Перемиській дієцезії.

Від того часу аж до 1947 року служив священиком у церквах Кристинополя, Жовкви, Львова, Добромиля, Лаврова, Погоні. Після ліквідації більшевиками василіянських монастирів о. Йосиф ще цілий рік нелегально обслуговував (як він казав "поміж-пальці") села Клубівці і Надорожна. Але у березні 1948 року, за відмову підписати російське православіє о. Даниловича було арештовано і ув'язнено.

Після переїздів у Львові, Вильні, Котласі і Воркуті о. Йосиф "столипінським" вагоном був доставлений до Комі. По прибутті до місця ув'язнення о. Данилович працював землекопом, будівельником, формовщиком у ливарному цеху, контролером якості вугілля, робітником у гравійному кар'єрі, відвантажувачем лісу...

З переведенням у Воркуту для о. Йосифа, як і для інших в'язнів, настали особливо скрутні часи. Страшні морози виморювали людей сотнями. Умови праці — також.

Звільнення настало у березні 1954 року. О. Йосиф прибув у Борислав, потім мешкав у Дрогобичі, далі у Солотвині, Богородчанах і нарешті у Криму, звідки у 1975 році пішов на пенсію. І всі ті роки — під постійним принизливим наглядом держбезпеки. Незважаючи на це, як міг, виконував свої священичі обов'язки, за що і родина нераз терпіла. Аж з настанням 1988 року о. Йосиф розпочав прилюдну священичу діяльність у Коломиї, селах Гостів, Прибилів, Тарновиця, а потім — у василіянському монастирі Христа Царя в Івано-Франківську.

Вічна йому пам'ять!

За матеріалом
Ігоря Пелехатого (газета "Нова Зоря")

ПАМ'ЯТІ О. АВГУСТИНА СТАНКАНИНЦЯ, ЧСВВ

Коли минулий номер «Місіонаря» вже був у друкарні, до нашої редакції надійшло повідомлення про те, що о. Августин Станканинець, ЧСВВ у віці 94 роки відійшов до вічності. Саме у листопадовому числі ми опублікували його короткий життєпис. Витривалість у вірі та жертвенність о. Августина протягом усього його нелегкого життя завжди пам'ятатимуть отці і брати Василіянського Чину, а також усі, хто знав цього ісповідника віри.

Зі святими упокой, Господи!

МІСІОНАР
ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та
коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 26.11.99 р.
Формат 70x100 1/16. Друк
офсетний. Папір друк. № 1. Умов.
друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб.
5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 68

Ціна договірна

Віддруковано з готових
діапозитивів у Жовківській
друкарні видавництва Отців
Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 321
Наміри Апостольства молитви на грудень 322
Наміри Апостольства молитви
на січень 2000 року 324
Місцеві наміри Апостольства молитви
на 2000 рік 325
К'яра Любіх
"Слово життя" 326
о. Василь Зінько, ЧСВВ
"Одне серце і одна душа" 328
Ігор Скленар
Отці Василіяни діють на Сході України ... 329
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Посвячено храм Христа Царя
у с. Купичволя 331
о. Ярослав Півторак
З історії Буцнівської чудотворної ікони 332
З історії та сучасного життя Згромадження
сестер Пресвятої Родини 335
Ольга Крак
Сестри Милосердя несуть до людей світло
радості 337
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Свято Миколая у гуртожитку 340
о. Дам'ян Богун, ЧСВВ
О. Макарій (Михайло) Каровець, ЧСВВ 343
о. Роман Каспришин, ЧСВВ
Терниста дорога бр. Лева
Стефановича, ЧНІ 344
Роман Дисак
Акція "Святий Миколай" на Львівщині ... 346
Ольга Чемерис
Миколай іде 348
Бруно Ферреро
Два дзеркала 349
Троянда 350
Зі святими упокой, Господи 351

На обкладинці: св. Миколай
Робота і художнє оформлення
Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Кросворд "Мозаїка"

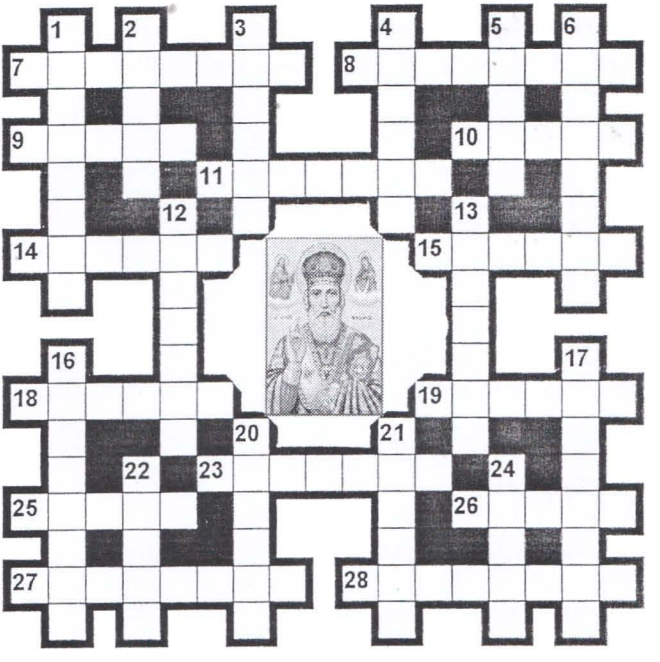

По горизонталі: 7. Свята, яку мучили на колесі з понабиваними цвяхами. 8. Визначний галицький іконописець кінця XVII – початку XVIII ст., працював переважно у Жовкві. 9. "Бо... Добра Мати, не дасть дитям погибати, поведе до щастя всіх". 10. Місто в Івано-Франківської області. 11. Український скульптор, автор трьох кам'яних статуй на фасаді собору св. Юра у Львові. 14. Священичий посуд. 15. "Вона в нуждах помагає і від всіх бід заступає, як ..." 18. Син царя Соломона. 19. Євангелист. 23. "Тому святий... на всяк час нам помагай". 25. Брат Марії і Марти з Витанії. 26. Одна з Божих чеснот. 27. Український письменник, ініціатор видання альманаху "Русалка Дністровая". 28. Вісник Провінції оо. Василіян Найсвятішого Спасителя в Україні.

По вертикалі: 1. Іван... – святий, богослов і поет. 2. Помешкання монаха. 3. Один із 12 апостолів, брат св. Петра. 4. Опера А. Вахнянина 5. Святий, якого назвали Сладкопівцем. 6. Один із двох давньослов'янських алфавітів. 12. Великий князь Київський Володимир... . 13. Нижчий церковний слуга. 16. Збірка кондаків. 17. Село на Львівщині, де знаходиться василіянський монастир Благовіщення Пречистої Діви Марії. 20. Автор роману "Хіба ревуть воли, як ясла повні?" 21. Відомий італійській співак, соліст відомої "Ля Скали" (Мілан). 22. Скульптор, автор пам'ятника І. Франкові у Львові. 24. Чудесна пожива, яку замість хліба давав Бог ізраїльтянам в пустині протягом 40 років.

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на чайнворд "Думки святих", опублікований у № 11 за 1999 рік: 1. Маргарита. 2. Августин. 3. Йосафат. 4. Тереса. 5. Роман. 6. Тома. 7. Пилип. 8.Єронім. 9. Бернард. 10. Франциск. 11. Магдалина.

4 грудня (21 листопада) святкуємо празник Введення у храм Пречистої Діви Марії. Закликаємо усіх християн прославляти цього дня нашу Небесну Матір піснею "У Єрусалимському храмі".

У Єрусалимському храмі новина:
Богові на службу прийшла дитина,
Невинна, чиста як та лелія,
Пренепорочна Діва Марія.

А в храмі тихо, як серед ночі
Чути, як тихо мольби шепочуть:
"Тобі служити хочу невпинно,
Скласти у жертві серце невинне".

Вибрана Богом щасливої днини,
Пренепорочна свята Дитино,
Допоможи нам серцем невинним
І нам служити Богу невпинно.

Тремтять маленькі святі долоні,
Личко Пречистої рум'яніє
Любов'ю і радістю пломеніє
Як у світлі сонця листки лелії.

Допоможи нам, Дитя Маріє,
Ти усьому світові – вічна надія;
Щоби ми разом колись у спокої
Служили Богові вічно з тобою.

(За збіркою "Церковні пісні",
Львів "Місіонер", 1996 р.).